

моляхъ да имъ даде сина си да го изберхъ за български царь. Тѣ щѣхъ просто да се присъединихъ къмъ съществуващото вече сръбско царство, като къмъ свое отечество. Защо не сж сторили това? Защото тия болери сж били българи и защото тия страни сж били български.

„Да, нѣ това е било тогава, нѣкога прѣди 600—700 години, а отпослѣ всичко е измѣнено, и сега тамо нѣма освѣнъ чисти сърби“ — ми възрази единъ мой нѣкогашенъ съученикъ и приятель съ едно нервно разпаление.

На моятъ приятель бѣхъ казалъ да се неразпалва, а да бѣде по хладнокрѣвенъ и да има търпение да ме изслуша до край. Това казвамъ и тука, ако би билъ сжщо така нервно нетърпеливъ и другъ нѣкой.

Послѣ тоя послѣденъ опитъ и неуспешнитѣ слѣдствия, всичкитѣ велможи се помирили съ своето положение и, намѣсто да се опълчаватъ сръщу Византийскитѣ императори, потрсили тѣхното благоволение и тѣхнитѣ награди.

Въ това врѣме, както видѣхме, нѣкои отъ сърбскитѣ области, които сж лѣжали по на западъ сж можали да запазихъ своето автономно управление, а нѣкои пакъ дори били и независими. Около това врѣме, въ тия сърбски независими области е изникнѣла и новата сърбска династия — династията на *Нѣманичитѣ*, която е просъществувала прѣзъ цѣли двѣстѣ години (1155—1367). Тая династия е дала нѣколко наистина достойни владѣтели, които сж издигнѣли сърбската нация, създали сж сърбска култура и вредили сж сърбскиятъ народъ въ реда на културнитѣ народи. При всичката енергия на тая династия, тя пакъ не е можала да съедини въ едно цѣло цѣлата сърбска нация, да създаде една обща история за цѣлиятъ сърбски народъ. Както ще вадимъ по нататѣкъ, и въ врѣмето на Душана Велики, цѣлото сърбско плѣме не е било съединено въ една държава. Причинитѣ споредъ мене сж, защото тая династия, по едно неразбранно влѣчение, на мѣсто да гледа да утвърди властѣта си на западъ и Адриатическото море, което е истинско сърбско